

Bernard

MINIER

Mrazivá temnota.

Pravidla nelítostné smrti.

Čas běží...

xyz

Hra

Hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier
Hra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bernard

MINIER

Mrazivá temnota.

Pravidla nelítostné smrti.

Čas běží...

xyz

Hrd

BERNARD MINIER

Hra

PŘEKLAD BLANKA CARRIÈRE

xyz

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval
i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!
Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám
ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si
vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio
částku o 20 %.

UPOZORNĚNÍ

Pokud se vám chvílemi zdá, že se tento román inspiroval nejslavnějším soudním případem, jenž na konci minulého a začátku tohoto století vévodil titulům tisku v Toulouse – případem, který se postupně vytrácí z kolektivní paměti, ne však z paměti rodin obětí, případem, jehož mnohé temné stránky a strašidelné záhady nebyly dosud objasněny, případem, který způsobil, za spolupráce jistých ne příliš ohleduplných novinářů, ten nejneuvěřitelnější a nejodpornější hon na čarodějnice v dějinách této země –, pak vězte, že tento příběh je pouze jeho velmi vzdáleným a imaginárním odrazem.

Neboť toto je fikce – a nic než fikce. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami a situacemi, včetně těch, které se týkají daného případu, je zcela náhodná.

Výňatek z deníku *La Dépêche* z 28. července 2022:

SÉRIOVÝ VRAH JULIAN HIRTMANN STÁLE NA ÚTĚKU

Od svého zmizení z nemocničního oddělení věznice Leoben v Rakousku švýcarský sériový vrah Julian Alois Hirtmann policii stále uniká. Opustil Rakousko? Vrátil se do Švýcarska, nebo je někde jinde v Evropě či mimo ni? Bývalý prokurátor ženevského soudu – podezřelý z únosů a vražd čtyřiceti žen ve své vlasti, ale také v Rakousku, Bavorsku, severní Itálii a ve francouzských Alpách a za mnohé z těchto vražd rovněž odsouzený – uprchl poprvé z Wargnierova psychiatrického ústavu v Pyrenejích poblíž města Saint-Martin-de-Comminges a trvalo dlouhých čtrnáct let, než se ho podařilo dopadnout, a zabránit mu tak v dalším trýznění a zabíjení. Minulý měsíc, poté, co předstíral srdeční potíže, uprchl podruhé. Od té doby se po něm slehla zem a Interpol vydal nejvyšší varování. Podle posledních zpráv...

Výňatek z deníku *Fakt* (Polsko) z 1. července 2022:

HIRTMANN SPATŘEN V POLSKU?

Několik studentů univerzity Adama Mickiewicze v Poznani tvrdí, že při úterní večerní toulce městem viděli známého švýcarského sériového vraha Juliana Hirtmanna, jak se prochází po náměstí Stary Rynek,

BERNARD MINIER

než se následně usadil na terase v nedaleké ulici Wožné. Mladí lidé zdůrazňovali, že v té době v sobě ještě neměli ani kapku alkoholu a že se z jejich strany rozhodně nejedná o špatný vtip. Tvrdí, že ho poznali díky mnohým vysíláním *true crime*, které sledují na internetu.

Výňatek z *La Garonne* ze 7. července 2022:

JULIAN HIRTMANN BYL ÚDAJNĚ SPATŘEN NA LETU MNICHOV-TOULOUSE

Cestující letu společnosti Lufthansa linky Mnichov–Toulouse je přesvědčen, že ve čtvrtek 30. června seděl vedle švýcarského sériového vraha Juliana Hirtmanna hledaného všemi evropskými policisty! Muž podle něj během letu neproněsl jediné slovo, dokonce ani neodpověděl letušce. Celou dobu si četl knihu, jejíž název si ostatní cestující zapamatovali: jednalo se o úspěšný detektivní román *Mráz*. Měl čepici a brýle, přesto ho dotyčný cestující bezpečně poznal. Toto svědectví je o to znepokojivější, že Hirtmannovo zatčení v Rakousku v roce 2017 proběhlo díky jistému příslušníkovi toulouské policie.

Výňatek z *La Dépêche* z 3 října 2022:

KDO ZAÚTOČIL NA HILMU A NIKLASE EIDINGEROVY?

29. září loňského roku v časných ranních hodinách se stala policie z města Bagnères-de-Luchon přivolaná sousedním farmářem svědkem hrůzné scény v jedné z chat v údolí Lys pronajaté

Hra

německým párem turistů: na místě činu našla jejich štěně oběšené na zábradlí, manžela na podlaze v ložnici v tratolišti krve a živé a zdravé dítě v postýlce. Mladá žena však zmizela. Hilma a Niklas Eidingerovi přijeli jako turisté ze Sárska, německého regionu ležícího na francouzsko-německých hranicích, na výlet do Pyrenejí. Minulý rok měli svatbu.

Výňatek z *La Garonne* ze 14. listopadu 2022:

ZMIZENÍ NOÉMIE COLINOVÉ V SAINT-GAUDENS

Minulý čtvrtek se sedmnáctiletá Noémie Colinová, studentka posledního ročníku gymnázia Bagatelle v Saint-Gaudens, vracela po vyučování pěšky domů. Naposledy byla svými spolužáky spatřena kolem 17. hodiny, když společně kráčeli po avenue Françoise Mitterranda. Od nich se následně odpojila v ulici Docteur-Olle. Pak už nic. Žádné stopy, žádné zprávy: Noémie Colinová se prostě vypařila. Jen těžko si lze představit úzkost, kterou zažívají její rodiče. Podle všech je Noémie Colinová bezproblémová mladá dívka, kterou mají všichni kamarádi, spolužáci i učitelé rádi. Útěk je podle rodičů vyloučen. Co se v Saint-Gaudens toho listopadového čtvrtka při návratu ze školy odehrálo? Jaké nepříjemné setkání Noémie cestou zažila? *La Garonne* vás samozřejmě bude o průběhu událostí informovat.

PRVNÍ ČÁST

Indukce a posteriori by vedla frenologii k uznání primitivního a lidskému jednání vrozeného principu – nějakému paradoxnímu „já nevím proč“, který zřejmě pro nedostatek příznačnějšího termínu nazýváme zvráceností. V tomto smyslu, který mu příkládám, je to ve skutečnosti pohnutka bez motivu, motiv, aniž by byl člověk motivován. Pod jeho vlivem jednáme bez jakéhokoli pochopitelného účelu; nebo, pokud se to jeví jako rozpor v termínech, můžeme tvrzení upravit tak, že pod jeho vlivem jednáme z důvodu, ze kterého bychom neměli. Z teoretického hlediska neexistuje pošetilejší důvod; ve skutečnosti však neexistuje žádný silnější.

Edgar Allan Poe, *Démon zvrácenosti*

Mám se ptát, jak skončí tento svět, nebo jak začalo tohle peklo?

Adonis, *Zócalo*

KAPITOLA 1

Slova

Vážený komisaři,

jmenuji se Emmanuel Sachs. Možná vám to něco říká. Rád bych se s Vámi sešel a probral téma, které Vás obzvlášť zaměstnává a o kterém mám, podle mého názoru, jisté, Vám dosud neznámé informace. Chci si promluvit o Julianovi Hirtmannovi. Léta sleduji Vaši investigativní práci a shromažďuji všechny články, které o Vás napsal tisk. Sam jsem novinám poskytl několik rozhovorů, a proto vím, jak mohou být naše slova zkrešlena.

Mám čerstvé informace a jsem přesvědčen, že Vás budou nanejvýš zajímat. Jsem jeden z mnoha, kterého zajímá, stejně jako Vás, kde se Hirtmann skrývá. Co se mě týče, důvod je prostý: 13. dubna 2003, v Alpách poblíž místa Gravières, byla má dvacetiletá sestra Camille unesena, znásilněna a zavražděna tímto netvorem a poté pohozena na březích Drac Noir. Za tento čin byl odsouzen. Čin, který pro něj byl jen jedním z dlouhé řady dalších, ale s kterým jsem se já, jak určitě chápete, nikdy úplně nevyrovnal, tudíž představa, že je opět volný, je pro mě nesnesitelná. Mám v úmyslu napsat knihu, což je má práce, ale jsem také pevně rozhodnut Hirtmanna najít. Navíc se domníváme, že jistý počet zmizení na jihozápadě

BERNARD MINIER

v posledních měsících souvisí s jeho návratem do této oblasti. Policie přítomnost tohoto Švýcara nepotvrdila, ale my máme trochu odlišné vyšetřovací metody, se kterými Vás rád v danou chvíli seznámím, metody, které nás dovedly k poněkud jiným závěrům.

Vážený komisaři, vím o Vás všechno, nebo téměř všechno. Víím, že jste se narodil 31. prosince 1968, že jste obezřetný, houževnatý a klidný. Zkrátka slušný, spolehlivý a důvěryhodný. Možná trochu mrzout, ale to se stává... Máte jizvu na hrudi, památka na kulku, která Vám proletěla srdcem a uvrhla vás do kómatu v roce 2017. Také Vám museli přišít palec levé ruky poté, co Vám ho vloni v červnu málem utrhl prase za strašlivých okolností, které jsou známé a za kterých zemřel váš parťák. Upřímnou soustrast, mimochodem. Jste vášnivým posluchačem Mahlerovy hudby, stejně jako Hirtmann. Co se jeho týče, jste bezpochyby – spolu se mnou – muž, který ho zná nejlépe.

Po vaší červnové eskapádě jste byl dočasně suspendován a spolu s vaší rodinou převezen na bezpečné tajné místo.

Pojďme se sejít. Máme si toho hodně co říct a já jsem si jist, že Vám mohu pomoci.

*S pozdravem
Emmanuel Sachs*

DLOUHO NA ZPRÁVU HLEDĚL. Končila autorovou poštovní adresou.

Servaz přemýšlel.

Sachs psal někdy „já“, někdy „my“. Kdo byli ti „my“? E-mail byl odeslán ve 4:15 hodin ráno. Kdo v tuhle hodinu posílá zprávy? A jak se sakra pisatel dostal k jeho e-mailové adrese? Cítil, jak mu zlostí rudnou tváře: jakým právem se mu Sachs pletl do soukromí?

Hra

Minimalizoval své e-mailové okno, vyfukal na Googlu „Emmanuel Sachs“, objevily se mu desítky internetových stránek. Fotografie asi čtyřicetiletého chláпка se zvláštním obličejem: široká ústa, pokrivený úsměv, brýle s tenkými obroučkami, modré oči. Mladistvá tvář, ale šedé vlasy. Servaz kliknul na Wikipedii:

Wikipedie

<https://fr.wikipedia.org> > wiki > Emmanuel Sachs

Emmanuel Sachs

Emmanuel Sachs, narozen 21. června 1976 v Paříži, francouzský spisovatel, novinář, filmový kritik, soudní reportér, cestovatel, básník, esejista a scenárista. Do veřejného povědomí se dostal v roce 2003 svým prvním románem *Tři životy*, který získal Říjnovou cenu. Autor asi dvaceti děl, která prolínají realitu s fikcí, tvorbu s esejí, je jedním z průkopníků toho, čemu se v anglosaských zemích říká *kreativní literatura faktu* a ve Francii *literatura reality*. Píše také pro kinematografii a pro tisk zpracovává medializované kauzy, z nichž některé mu poskytují materiál pro jeho knihy.

SERVAZ SI ŠEL UDĚLAT KAFE na verandu. Byl sám v domě v lese, do kterého jeho, Léu a Gustava ukryli po útěku Juliana Hirtmanna, ani ne tak proto, aby je chránili, jako spíš skryli před zvědavostí novinářů a veřejnosti: Gustav odešel do školy a Léa do nemocnice (odmítla změnit místo).

Pokud šlo o něj, od té doby, co byl dočasně suspendován, vzal zavděk vším, co mohlo vyplnit jeho dny. Došel ke své hi-fi věži

a vložil do ní gramofonovou desku: *Symfonie č. 5 c moll* od Gustava Mahlera. Když zazněly žesťové nástroje a ozvaly se první takty pohřebního pochodu, vrátil se na webové stránky věnované Emmanuelu Sachsovi. Byla jich tam spousta. Spokojil se proto s přelétnutím několika prvních a zaměřil se na osobnost tohoto spisovatele. Jeho styl psaní byl popisován jako „hybridní na hranici fikce a svědectví“, ale také jako „příklad jasnosti a průzračnosti“, „směsi vnitřní zkušenosti a zkoumání stavějící hodně na reportáži, biografii, osobním deníku, a dokonce i básni“, „poháněné touhou porozumět a osvětlit“. Někteří kritici ho obviňují z „nutkání stavět se do popředí“, „tendence odklánět se od hlavního tématu“. Jiní naopak vychvalují jeho „sílu, jemnost a vytríbenost analýz, hlubokou erudici“ a řadili ho po bok Kessela, Cendrarse, Trumana Capota a jeho knihy *Chladnokrevně*, Andrého Gidea a jeho *Souvenirs de la Cour d'Assises* či Virginie Woolfové. Servaz je všechny četl. Zato nikdy nečetl Sachse. Současným autorům nebyl příliš nakloněn, raději vyčkával, až jejich hodnotu odhalí budoucí generace. Vzpomněl si však, že viděl jednu z jeho knih v rukou Léya, název a podrobnosti si už ale nepamatoval. Buď jak buď, objevoval se tento autor pravidelně na seznamu bestsellerů. Servaz měl nicméně pocit, že mezi řádky vyčetl, že se to už nějakou dobu nestalo.

Možná to byl důvod, proč se spisovatel rozhodl předsedlat na *true crime*...

Snad byl upřímný, když mluvil o své sestře. Anebo se jen chtěl svést na vlně úspěchu.

Protože *true crime* byl teď všude: v knihách, na kanálech TNT a YouTube, stejně jako na streamovacích platformách. Tato fascinace černou kronikou nebyla nijak nová. Když byl kluk, kupovali

Hra

si muži v trafikách časopisy, na jejichž obálkách se skvěly fotografie žen ječících hrůzou. Dnes, s příchodem podcastů a Netflixu, nabyla vášně pro kriminální vyšetřování rozměrů, jež Servaz považoval za přinejmenším přehnané.

Už se chystal pozvání odmítnout – měl-li ten chlápek nějaké informace, proč trochu neukázal, co má v rukávu, než si spolu sednou ke stolu, policista si však stejně myslel, že jen blafuje –, když vtom zazvonil na malém dřevěném kancelářském stole telefon. Servaz se podíval na číslo volajícího. Neznámé. Stejně jako v posledních dnech, jakmile zazvonil telefon, zareagoval hned obranně.

„Komisaři?“

Hlas na druhém konci téměř šeptal. Neznal ho.

„Kdo volá?“

„Emmanuel Sachs.“

Narovnal se.

Neměl rád, když se mu někdo vnucoval. Neměl rád lidi, co vyžadují vaši pozornost a nenechají vás na pokoji, dokud ji nezískají. Během své kariéry už jich potkal pěknou řádku, týpci, co si myslí, že to, co chtějí říct, je důležitější než všechno ostatní.

„Kde jste vzal mé telefonní číslo?“

Uvědomoval si strohost svého tónu. Ale neměl v úmyslu chodit kolem horké kaše, slavný neslavný spisovatel, bylo mu to jedno.

„Uklidněte se, komisaři. Vysvětlím vám to, až se uvidíme.“

Jeho hlas byl jemný, téměř ženský, trochu nosový. Servaz si povzdechl:

„Poslyšte, Sachsi. To se nestane. Nevím, jaké máte úmysly, já však nehodlám na vaše pozvání reagovat. Pro vás je to možná

osobní věc, jste zřejmě zvyklý, že vám lidé řeknou hned ano, ale ztrácíte čas: já nejsem váš člověk.“

Ticho na druhém konci trvalo dost dlouho na to, aby v něm vzbudilo očekávání, a on si řekl, že to jistě byl Sachsův záměr.

„Komisaři, jsem přesvědčen o opaku. Nabízím vám jedinečnou příležitost. Ujišťuji vás, že máme velmi *přesvědčivé* informace. To posoudíte sám. Netvrďte mi, že si nepřejete Juliana Hirtmanna najít...“

„Kdo je to *my*?“

„To vám řeknu, až se uvidíme.“

Povzdechl si ještě víc. Ten chlap mu se svou neutuchající sebe-důvěrou lezl na nervy.

„Řekl jsem ne, Sachsi, nenaléhejte.“

„Myslím, že se váš mozek snaží vyhnout všemu, co by ho mohlo dovést ke konfrontaci s Julianem Hirtmannem, ale dříve či později budete muset čelit faktům: dokud je venku, nebudete vy ani vaši blízcí v bezpečí.“

„Nejste v mém mozku, Sachsi!“ odsekl podrážděně. „Sbohem.“

Chystal se zavěsit, když zaslechl, jak se spisovatel nadechuje, jako by se chtěl rozběhnout.

„Znám vás víc, než si myslíte, komisaři. A pokud vás informace týkající se Juliana Hirtmanna nezajímají, *možná vás budou zajímat ty, které se týkají vaší přítelkyně Léy Delambreové.*“

Servaz ztuhl. Cítil, jak mu buší srdce.

„Co jste to řekl?“

Hlas měl drsný jako nejhrubší smirkový papír.

„Že mám také informace týkající se vaší přítelkyně Léy Delambreové. Myslím, že si zasloužíte vědět jisté věci, které mi o ní

Hra

byly sděleny, řekněme... *náhodně*. Jisté věci, o kterých evidentně nemáte ani tušení. Věci, které by se vám nemusely líbit.“

To už Sachs zavěsil.

KAPITOLA 2

Proti srsti

13. PROSINCE 2022, 15 HODIN, Medvědí průsmyk, Haute-Garonne. Nadmořská výška: 1 725 metrů. Teplota: 5 stupňů pod nulou. Jasná obloha, slunečno, severní vítr.

Při výjezdu z tunelu spatřil Servaz velikou chatu.

Tam, na zledovatělém svahu.

Typická horská mohutná stavba z kamene, dřeva a břidlice, asi sto metrů od útesu. Nalevo od ní v dáli, uprostřed vši té oslepující bělosti, údolí hustě zaplněné střechami městečka Saint-Martin-de-Comminges.

Stále zuřil, ale podařilo se mu paradoxně zachovat si chladnou hlavu. Neměl ve zvyku takto reagovat; vypadalo to však, že se spisovatel trefil do černého. Anebo že od událostí loňského léta už nedokázal uvažovat racionálně. Zajímalo ho, odkud Sachs ví o existenci Léy, jaké informace o ní tenhle spisovatel měl. A jak k nim přišel.

Přesto váhal, zda se vydat na cestu. Pokračoval v pátrání po spisovatelově internetové pověsti. Muž, který miloval záři reflektorů, zabýval se ožehavými tématy, stýkal se jak s mocnými, tak i prostými. Cestou se mu snažil dovolat, pokaždé však spadl do

Hra

schránky. Poslední zatačka a zaparkoval u velké cihlové terasy s výhledem na silnici. Vypnul motor, zapálil si cigaretu, pomalu kouřil a prohlížel si přitom chatu. Sachs tam byl, nebo alespoň *někdo* tam byl: o pár metrů dál stál zaparkovaný Jeep Wrangler.

Myslím, že si zasloužíte vědět jisté věci, které mi o ní byly sděleny, řekněme... náhodně. Léa. Posté prožíval ten okamžik, kdy vloni v červnu prošla dveřmi bytu, návrat z Afriky¹. Dvouletý pobyt v Kongu, v opálené tváři vynikaly její zelené oči a hnědé vlasy. Měla na sobě světlé džíny a starorůžovou vestu přes béžový nátlík. Nic z té chvíle nezapomněl. Krásná. Nepopíratelně krásná. Na celém tomto obraze byl však jeden stín, stín, který vstoupil mezi tuto krásu a něj, stín, který mu bránil milovat tuto krásu tolik, jako ji miloval dřív. Který ji dokonce činil *krutou*. Neboť v jeho očích ztratila nevinnost – a to je ten druh věcí, které se nikdy úplně znovu nevrátí, ať děláte, co děláte.

Byla si toho vědoma? Byl přesvědčen, že ano.

Afrika...

Byla tam – mezi Léou a jím – od té doby, co se vrátila ze své humanitární mise. Od chvíle, kdy mu hned v prvních okamžicích oznámila: „Musím ti něco říct.“

Měl chuť ji umlčet. Věděl, co přijde, byl na to připravený. Příliš mnoho online fotografií, kde byli spolu, ten mladý doktor a ona, za nimi krvavě rudý západ slunce, jako v savaně. Je v Kongu savana? Stmívání ve *Vzpomínkách na Afriku*. Všechny ty obrazy, na kterých se mísilo dobrodružství s romantikou, hollywoodská kliše tolik vzdálená od reality. Raději by nic nevěděl. Pozdě. Musela si připravit, co mu řekne, volit slova, opakovat si je, některá vynechat.

¹ Viz *Oko*, XYZ, 2023.

Potřebovala mu to říct.

Považoval tuto potřebu za sobeckou.

Ujistila ho, že ten druhý z jejího života odešel, že to byl jen „úlet“, „chyba“: to byla její slova. Pak musela vybírat ještě z mnoha dalších: „Dobrodružství“? „Poměr“? „Zrada“? Ne, na „zradu“ určitě nemyslela. Přesto tam však zrada byla – a s ní bodnutí. Bolestivé.

Protože se slovy přišly i obrazy.

Zvláště jeden: Léa v náručí mladého doktora. Servaz hledal jeho profil na instagramu. To neměl dělat. To obraz ještě zotrřilo.

Znovu si vybavil i ten *předchozí* okamžik: když se o pár hodin dřív dozvěděl, že Julian Hirtmann uprchl z rakouské věznice Leoben. A zatímco Léa se měla každou chvíli vrátit, zazvonil někdo na dveře jeho bytu.

Cítil, jak se mu zrychlil puls, cosi v jeho žaludku se pohnulo.

Léa, nebo Švýcar? Nebo ochranka?

Jakmile se o Hirtmannovi dozvěděl, požádal o policejní ochranu – ani ne tak pro sebe, jako pro Gustava –, jenže toho červnového večera si dávali na čas. A jeho syn zatím spal v zadním pokoji bytu. Třesoucí se rukou otevřel dveře, zatímco v druhé držel zbraň.

Když pak později dorazil ochranný tým, byli požádáni, Léa, Gustav a on, aby se sbalili. Odvezli je na bezpečné místo. Pokud šlo o něj, byl až do odvolání suspendován. Rozhodnutí ředitelství. Chtěl odmítnout, měl chuť jim říct, že ho k něčemu takovému nemohou nutit, myslel však na syna. Byl začátek léta: Léa a on budou mít spoustu času najít nějakou novou školu. Místo, kde nebude nikdo vědět, kdo je jeho otec, kde o něm nebude žádný student šířit zvěsti.

Hra

Když vystoupil z auta u terasy, zjistil, že je tu nejméně o deset stupňů chladněji než tam, odkud přijel.

Přešel pomalu vrstvu ledu pokrývající silnici, překročil půl metru vysokou závěj táhnoucí se podél základů terasy a vystoupal po jejích schodech. Vstupní dveře do chaty se otevřely.

Objevil se Sachs.

Stejně mladistvá tvář, stejně prosedivělé vlasy jako na fotkách. Jeden detail na nich však chyběl: měl postavu teenagera. Spisovatel byl v dobré fyzické kondici. Jeho štíhlou hrud obepínal modrý svetr, úzké boky pak dobře padnoucí džíny, na nohou pevné boty do sněhu a skal.

Sachs ho sledoval, jak se blíží – jako lovec motýlů, který zahlédl překrásný exemplář. Servaz z jeho očí vyčetl opatrnost, zvědavost a škodolibost.

„Dobrý den, komisaři.“ (Vřelý úsměv a jeho dech měnící se ve studeném vzduchu v obláčky páry.) „Tomu se říká *schůzka na nejvyšší úrovni*.“

Servaz cítil, jak se mu do žil vrací zuřivost. Nešplhal se až sem nahoru jen proto, aby si tu vyměňoval zdvořilostní fráze a vtípky.

„Sachsi,“ začal zvučným hlasem, „nevím, za koho se pokládáte ani za koho pokládáte mě, ale koukejte mi tohle všechno vysvětlit!“

Uvědomil si, že polovina jeho slov zaniká v poryvech větru.

„To je přesně to, co mám v úmyslu udělat,“ odpověděl spisovatel.

„Skutečně? Poslouchám vás. Ale dám vám radu. Jděte přímo k věci.“ Sachs si ho stále prohlížel.

„Jestli dovolíte, komisaři,“ řekl s naprostým klidem, „je zima. Dávám vám své slovo, že již brzy dostanete odpovědi na všechny

své otázky. A uvidíte, že se z mé strany nejednalo o žádný špatný úmysl. Pojdte dál. Prosím...”

Nutno uznat, že ze spisovatele vyzařovala jakási uvolněnost, která jistě odvrátila již nejednen konflikt, ačkoliv hněv Servaze stále ještě neopustil.

Sachs udělal čelem vzad a policista ho následoval. Vstoupili do rozlehlého obývacího pokoje s katedrálním stropem, odpovídající obrazu, který si většina lidí představí, když se řekne „spisovatelova pracovna“: police s knihami po celé délce místnosti, obložení ze světlého dřeva a masivní dubový nábytek, strakaté koberce, suvenýry z cest – africké masky, egyptské a řecké sošky –, lampy, rytiny, akvarely, dvě kožené pohovky naproti sobě, mezi nimi konferenční stolek vedle moderních krbových kamen. Další knihy se hromadily v organizovaném nepořádku na křeslech a kulatých stolcích.

Tři okna s malými skleněnými tabulkami nabízela výhled na bílé vrcholky. Zima, jak má být. Tento rok izolovaly extrémní sněhové podmínky pyrenejská údolí od zbytku světa.

Sachs ukázal na jednu z pohovek. Zmizel a za okamžik se vrátil s italskou konvicí na kávu a dvěma porcelánovými hrnky na podnose a položil je na stolek. Servaz se posadil, aniž by si sundal kabát.

„Tak spusťte, Sachsi: odkud znáte Léu?“

Jeho hlas zněl stále stejně drsně.

„Neznám ji,“ odpověděl spisovatel a naplnil šálky. „Alespoň ne osobně.“

Servaz po něm hodil přísným pohledem. Spisovatel se usadil na druhou pohovku s šálkem v ruce.

Hra

„A co vy, opravdu ji znáte? Není od té doby, co se vrátila z Afriky, často pryč? Nezměnila se?“

Servaz sebou trhl jako boxer, který právě dostal ránu, jež nečekal. Měl chuť skočit tomu drzounovi po krku.

„Co je vám do toho?“ zeptal se chraplavým hlasem.

„Co o ní víte? O její rodině?“

Po pravdě řečeno, moc ne. Léa se těmto otázkám vždy vyhýbala. Věděl, že její rodiče žijí na severu Francie a že jsou v důchodu. Nikdy se s nimi však nesetkal.

„Dobře,“ řekl Sachs a naklonil se, aby položil svůj šálek na stůl. „Nebudu chodit kolem horké kaše. Nemyslete si, že tu s vámi hraju nějakou hru, komisaři. To v žádném případě nemám v úmyslu. Informace, které mám, se ke mně dostaly *náhodou*. Jaksi nepřímo. Tak tedy: Zdá se, že během své mise v Africe si byla vaše partnerka *velmi blízka* s jedním lékařem pracujícím pro stejnou neziskovou organizaci...

Servaz cítil, jak se mu sevřelo hrdlo. Zabořil se hlouběji do křesla, jako by chtěl zvětšit vzdálenost mezi nimi.

„Tento... doktor,“ pokračoval Sachs, aniž by z policisty spustil oči, „se vrátil do Francie o pár měsíců dřív než Léa a usadil se se svou ženou a dítětem v oblasti Toulouse, i když před svým odjezdem do Afriky bydlel na jednom pařížském předměstí. Tohle vám mohu říct. Věděl jste to?“

Servaz cítil, jak mu do útrob proniká chlad. Na tohle tedy vážně nebyl připraven.

„Jak... jak tohle víte? Odkud to víte?“

„Říkal jsem vám, že ji neznám.“

„Tak jak to všechno do prdele víte?“

BERNARD MINIER

Téměř křičel. Měl dojem, že jeho tělesná teplota klesla na bod mrazu. Že v jeho nitru panoval stejný chlad jako venku. Sachs se mu přes brýle opět zadíval do očí:

„Víte, co je to *web sleuthing*?“

KAPITOLA 3

Hluboké vody

„POJĎTE,“ ŘEKL SPISOVATEL.

Zvedl se a vedl ho do patra: místnost v podkroví, hned nad mezaninem. Ateliér, kde Sachs bezpochyby psal a tvořil. Stejně jako dole: police podél celé místnosti plné různých složek, papírových kartonů, tlustých pořadačů, časopisů všeho druhu, Servaz si letmým pohledem všiml, že se tu nacházela díla všeho druhu, od ruských románů přes tituly ve stylu *Věda v patách zločinu* nebo *Tajemství darknetu* až po slovníky a různé příručky. Pokud zde vládl nějaký řád, prostému oku unikl.

Okénko vyříznuté ve zdi, před nímž visela girlanda z ledových krápníků, a na stole velká zakřivená obrazovka počítače – Servaz se v tom sice nijak zvlášť nevyznal, poznal však pětapadesátipalcový Samsung Odyssey Ark s VA panelem a podsvícením rozděleným na tucet menších obrazovek.

Sachs si sedl do velkého *gamer* křesla proti obrazovce, zády k Servazovi. Pod stolem se plazily kabely a rozdvojky. Vypadalo to, že Sachs volné chvíle vyplňuje hraním videoher.

Zároveň však to, co se odehrávalo na obrazovkách, připomínalo spíš televizní velín než svět videoher: detailní záběry tváří

lidí, kteří zjevně spolu komunikují, zvuk byl však vypnutý, výměny názorů na různých fórech, dálnice a ulice zachycené bezpečnostními kamerami, portréty zločinců zepředu a z profilu a také v rychlém sledu se měnící čísla a data.

„*Web sleuthing*,“ opakoval Sachs a ukázal na obrazovky. „Výraz pochází z anglických slov *sleuth*, tedy čmuchal, slídl, detektiv, a *web*: jedná se v podstatě o tisíce začínajících vyšetřovatelů, komunit *nerdů* doslova posedlých černými kronikami, *true crime* a *cold cases*, kteří se scházejí, aby vyřešili neobjasněné kriminální případy... Nedělní Sherlockové Holmesové, kteří však nejsou omezeni zákonem a kteří „pracují“ dnem i nocí. Představte si, že byste měl k dispozici ne deset nebo dvacet vyšetřovatelů, ale několik stovek, všechny ultramotivované a nacházející se ve všech koutech světa. A mající k dispozici největší úložiště informací v celé historii lidstva, prakticky nekonečný zdroj informací o všem a o všech: internet. To je *web sleuthing*... Ve Spojených státech už pomohl vyřešit případy, které policie dávno vzdala. Určitě jste slyšel o Lukovi Rocco Magnottovi?“

Servaz zavrtěl hlavou.

„Co to má společného s Léou?“ zeptal se nasupeně.

„Dostanu se k tomu... Nejprve mi dovoluďte říct, komisaři, že mě mrzí, že jsem tuto informaci týkající se vaší partnerky náhodou objevil. Na tom trvám. Vlastně jsem to ani nebyl já, ale jeden z geeků komunity, který na ni narazil. Tyhle děti – protože většina z nich jsou vlastně ještě téměř děti – jsou velmi nadané a dokážou vytáhnout informace z těch nejhlubších útrob internetu, dokonce i věci občas velmi... *osobní*.“

Ukázal na některé tváře na vedlejších obrazovkách rozdělujících velký podsvícený panel. Všichni, nebo téměř všichni byli mladí.

Hra

„Je pravda, že jsem je požádal, aby se zajímali o všechno, co se vás týká, a věřte mi, že když se do toho pustí, stojí to za to. Omlouvám se za to – ale už týdný jsem přemýšlel, jak vás oslovit a přesvědčit, abyste se k nám přidal. Problém nastal, když se začali zajímat i o vaše... ehm... okolí. Jako obvykle strkali nos úplně do všeho, a tak našli i fotky Léy a toho doktora z Afriky, fotky, na kterých vypadají, že si jsou... no, řekněme, velmi blízcí... To je samozřejmě zaujalo, a tak začali projíždět doktorův účet na instagramu a jiných sociálních sítích. Mrkli se pěkně zblízka na jeho aktivity, cestování, veškerý pohyb, všechno...“

„Počkejte,“ přerušil ho Servaz, „jak mohli sledovat jeho pohyb?“

Sachs pokrčil rameny.

„Říkal jsem vám, že jsou velice talentovaní. Představte si, že se o vás najednou začne zajímat sto nebo tisíc lidí, kteří se budou vrtat v každém detailu vašeho života... Jak dlouho jim bude podle vás trvat, než narazí na věci, které nechcete, aby se o vás... rozkřikly? Nejprve zkontrolovali všechny fotografie, které nedávno zveřejnil – se synem, s manželkou, u bazénu u něj doma, v jeho obýváku s přáteli... Lidé strašně hazardují, když se takhle předvádějí se svými životy. Když je fotografie pořízena digitálním fotoaparátem, může obsahovat spoustu skrytých informací, meta-data jako použité zařízení, datum, čas, ale také GPS souřadnice místa, kde byla fotografie pořízena. Pokud si nedáte pozor, můžete celému světu sdělit, kde žijete, a prozradit celou řadu dalších osobních údajů. Jmenuje se to formát Exif. No, každopádně je sociální síť před zveřejněním mažou. Existují však také webové stránky, které vám na základě stejných údajů poskytnou přesnou

polohu pořízení fotografie. Pak se použije PimEyes, web pro rozpoznávání obličejů, který dokáže z jediného obrázku na internetu najít všechny ostatní obrázky stejné osoby. Sledovali to také pomocí Strava...“

„Strava?“

„Aplikace, která zaznamenává sportovní data, spojuje běžce, cyklisty a turisty. Už to vyvolalo několik polemik: pomocí Strava byli sledováni američtí vojáci v Sýrii a francouzští vojáci z operace *Barkhane*, a dokonce i různé hlavy států. Zkrátka tak se nám ho podařilo najít: žije teď v Toulouse, ve čtvrti Purpan, blízko nemocnice. Takže... *je to tam, co pracuje Léa, že?*“

Servaz vyskočil.

„Ty hajzle, mám sto chutí tě nechat zavřít za narušování soukromí!“

Sachs se i s křeslem otočil. Vzhlédl a zadíval se na Servaze.

„Omlouvám se, komisaři. Upřímně se omlouvám. Chápu, že jste našťvaný. Být vámi, reagoval bych stejně. Ti kluci zašli příliš daleko. Už jsem jim mimochodem řekl, aby všeho dalšího hledání nechali.“

„Jaký máte důkaz, že mluvíte pravdu?“

„Žádný.“

„A Hirtmann?“

Sachs se otočil zpět k obrazovkám.

„Nelhal jsem vám, když jsem řekl, že máme nové, dosud neznámé informace, *informace nejvyšší důležitosti*...“

Poslední tři slova nechal viset ve vzduchu. Jako návnadu.

Jenže Servaz ještě nebyl připraven, aby se nechal chytit, ne tak snadno – i když jeho zvědavost exponenciálně rostla.

Hra

„Máme informace, které nás opravňují domnívat se, že se nachází někde v této oblasti,“ dodal spisovatel. „Seriózní informace. Víc než informace, řekl bych. *Důkazy*.“

Začal ťukat na klávesnici.

„Tak,“ řekl, „je čas, abych vás seznámil s elitou *web sleuthers*. Nazval jsem je Klub nepopsatelných vyšetřovatelů. Neboť mezi našimi členy existují čtyři, kteří skutečně vyčnívají. Ach ano. Nebo spíš čtyři a půl, protože jich je pět, ale dva z nich jsou vlastně jedním. Hned to pochopíte...“

Klub nepopsatelných vyšetřovatelů... Na spisovatele to není zrovna originální název, pomyslel si Servaz. Pak se v myšlenkách vrátil zpět k Lée. Nemohl uvěřit, že mu lhala.

Vážně? A to, co se stalo v Africe, jsi pojmenoval jak?

Vtom se před ním objevila poslední tvář: tvář, která ho dlouho během bezesných nocí pronásledovala, než vybledla a stala se jen světlem na konci paláce chodeb jeho paměti, která se však – podle Sachse a jeho party geeků ponořených do *true crime* – vrátila. A odteď víc než kdy jindy přítomná v jeho mysli.

Charismatická. Inteligentní. Děsivá.

Nejnebezpečnější muž, jakého kdy potkal.

Julian Hirtmann.

KAPITOLA 4

Znamení čtyř

(LISA A LOUISE): DVOJČATA. BLONDÝNY. Servaz jim tipoval necelých dvacet let. Neproniknutelný ocelově šedý pohled a náznak úsměvu. Udržovaly si odstup připomínající nepřátelství.

(John Doe): vysoký, i když seděl. Třicátník. Na hlavě rozježené vrabčí hnízdo. Vykulené oči. Koňský obličej.

(Reverend Powell): šedesátník. Oblek s tenkým proužkem, kravatka a z kapsy čouhající kapesníček. Podle Sachse bývalý investiční bankéř. Modrý pohled se zraňující intenzitou.

(Anton Chigurh): chlapec, věk jako dvojčata. Nepoddajné blond vlasy trčící zpod vlněné čepice a mikina s kapucí. Na fiatlovo obarvená bradka. Jeden milion odběratelů na jeho YouTube kanálu.

„Představuji vám Klub nepopsatelných vyšetřovatelů, prohlásil spisovatel slavnostně. Samozřejmě že na fórech používáme digitální alter ega pro zamaskování naší skutečné identity. Skupina čítá víc jak šest set členů. Někdo se špatnými úmysly by tam mohl proniknout, a proto jsme založili privátní skupinu na Telegramu. Ta má právě jen těchto šest členů a možná již brzy sedm... pokud se k nám budete chtít připojit,“ dodal s úsměvem obchodního

cestujícího. Lisa a Louise jsou křestní jména dvojčat z *Osvícení*, John Doe je samozřejmě reference na *Sedm*, reverend Powell je postava, kterou hrál Robert Mitchum v *Lovcově noci*, a Anton Chigurh je děsivý zlosyn ve snímku *Tahle země není pro starý*. Moje přezdívka je Dupin, prosté a jednoduché.“

Servaz se neusmíval. Nebyl žádný zvláštní filmový nadšenec. Cítil se jako v pasti. Všichni na něj zírali jako na nějakou podělanou celebritu. Na okamžik ho napadlo, jestli se nemá sbalit a vypadnout a nechat tyhle *nerdy* jejich posedlostem. Jenže Sachs mu slíbil informace o Hirtmannovi.

„Posaďte se, komisaři, prosím,“ řekl spisovatel a ukázal na druhé křeslo.

Chvíli váhal. Koneckonců, když už se dostal až sem, proč by si nevyslechl, co mu chtějí říct.

„Každý tady má svůj oblíbený případ,“ začal Sachs, jako by moderoval nějaký knižní klub. „Pro Lisu a Louise je to Fantom Heilbronn, zvaný též ‚vraždce bez tváře‘. Že ano, Liso?“

Lisa se na obrazovce usmála.

„To je pravda. Je to opravdu neuvěřitelný případ.“

Dvojčata si vyměnili pohled.

„Patnáct let se Fantom Heilbronn vysmíval všem policejním složkám v nejméně třech zemích². Všechno začalo 26. května 1993 v Idar-Obersteinu v Porýní, kde byla ve svém domě nalezena důchodkyně Lieselotte Schlengerová, uškrcená drátem. Policie zjistila několik stop DNA, analýza potvrdila, že jde o DNA neznámé ženy.“

„O osm let později je o čtyři sta kilometrů dál ve Fribourgu,“ pokračovala druhá z dvojčat, „brutálně zavražděn starožitník. Byl

2 Skutečný případ.

uškrčen a hlavu měl rozmláčenou na padrti. Na místě činu byla nalezena stejná DNA. Stejného roku se v lese blízko Gerolsteinu zranilo dítě stříkačkou se zbytky heroinu. Opět DNA záhadné neznámé. Vyšetřovatelé z toho vyvozují, že vražedkyně je feťacka, která potřebuje peníze.“

Hledal rozdíl mezi dvojčaty, ale žádný nenašel. Ani v rysech, ani v chování či gestech.

„DNA ‚VRAŽEDKYNĚ BEZ TVÁŘE‘ byla v průběhu let nalezena na desítkách míst činu v Německu, ale také ve Francii a v Rakousku. Vloupání, ozbrojené loupeže, pokusy o vraždu: seznam se prodlužuje, roky plynou a vražedkyně zůstává nepolapitelná. Vypadá to dokonce, že si s policií hraje. Byla proto vytvořena velká skupina vyšetřovatelů. Najednou krvavé zločiny přestaly, jako když utne. Vypadalo to, že se vražedkyně dopouští pouze nenásilných vloupání přinášejících jí jen trochu peněz. Až do roku 2007...“

Louise nebo Lisa se obrátila na své dvojče.

„Toho dne byli střeleni do hlavy dva mladí uniformovaní policisté přímo ve svém autě, když obědvali. Neměli ani čas vytáhnout služební pistole. A hádejte, čí DNA byla nalezena na místě činu? Pak se vše ještě víc zamotalo, když policejní potápěči vylovili z vody tři Gruzínce – oběti vyřizování mafiánských účtů: dva z nich byli zastřeleni, třetí uškrčen. A opět je na scéně DNA neznámé vražedkyně! Stejně jako bude přítomna krátce nato na mrtvole zdravotní sestry zavražděné v jednom lese u Heilbronn.“

„A to ještě není konec,“ pokračovalo druhé dvojče. „28. září 2008, více než patnáct let po prvním zločinu, došlo v nočním klubu k potyčce, při které byl smrtelně zraněn jeden Srb. Na prstech

oběti byla nalezena DNA vražedkyně, na místě činu však nebyla přítomna žádná žena.“

„Někteří vyšetřovatelé vyslovili hypotézu o transsexuální vražedkyni,“ vysvětlovala Lisa nebo Louise, „jiní však začali vážně pochybovat o její existenci a přikláněli se spíš k možné kontaminaci vzorků. Jak ale vysvětlit kontaminaci tolika vzorků stejnou DNA stovky kilometrů od sebe, v různých zemích a po tak dlouhou dobu? Tajemná DNA byla nakonec identifikována jako DNA jedné švýcarské zaměstnankyně společnosti, která vyrábí tyčinky používané k odběru vzorků a dodává je policii v Německu, Rakousku a ve Francii.“

Dvojčata se usmívala, jako by právě předvedla povedený skeč. Ostatní účastníci se také usmívali, Servaz však nikoliv.

„Skvělé!“ vykřikl ten, který si nechal říkat „John Doe“, ne však tolik jako v případě Pierra Bodeina, řečeného „Bláznivý Petříček“, kterého vyšetřovalo více než sto psychiatrů a který díky svému hereckému nadání dokázal většinu z nich přelstít, včetně lékařů. Dokázal dokonce i simulovat ochrnutí nohou... než se jako zázrakem vyléčil a utekl oknem! Bodein byl shledán vinným ze zabíjení a zmrzačení jednoho děvčátka, jedné nezletilé a jedné osmatřicetileté ženy a znásilnění prvních dvou. Uvnitř jeho karavanu byla nalezena kresba ženského genitálu.

V místnosti, kterou obýval, byly zatažené závěsy a v pruhovaném šeru zářily oči Johna Doea.

„Poslouchejte...“ začal Servaz naštvaně.

„Paul Bernardo a Karla Homolka, zvaní ‚Barbie a Ken‘“, vykřikl mladík ve vlněné čepici. „Mladí, krásní, blondatí, povrchní: on se chtěl stát miliardářem, ona byla satanistka! On chtěl sexuální

otrokyně, ona mu je z lásky vyhledávala. A všechna znásilnění si točili na videokazety. Když jí prvně řekl, že znásilnil již tři ženy, odpověděla ,to je super‘ a pak se vzali. Když se pokoušel znásilnit Karlinu mladší sestru, zdrgovala ji a znásilnění natočila, jenže se jim to nějak vymklo z ruky a ta malá zemřela. Jindy zase přivedli domů patnáctiletou dívku a bez přestání ji čtyři dny mučili. Znásilňoval ji, močil na ni, nutil ji jíst vlastní vlasy, které jí Karla předtím ostříhala. Paul Bernardo je ztělesněním Zla, je to...”

„Stop!“ zařval Servaz. „To stačí. Myslel jsem, že jsme tu kvůli Hirtmannovi, ne?“

Podíval se na Sachse. Spisovatel zvedl ruku.

„Komisař má pravdu. Víím, že mu chcete položit spoustu otázek, rád bych však začal tím, že mu vysvětlíme, proč jsme přesvědčeni, že se Švýcar nachází v této oblasti. Souhlasíte? Kdo se toho ujme?“

„Já,“ řekl bývalý bankéř v obleku s kravatou a lehce se usmíval.

Servaz si pomyslel, že vypadá jako podnikatel, který se chystá pochutnat si na dobrém obědě ve vyhlášené restauraci. Možná byl přesvědčen, že jedná v zájmu obecného blaha, jeho jistota však byla podněcována chorobnou zvědavostí a jistou formou voyeurismu. Důchodce ukázal na kameru výstřižek z novin v jazyce, který Servaz nepoznal. Samotná fotografie jasně naznačovala, o čem se v článku píše: černobílý portrét Juliana Hirtmanna.

„Je to článek z polského bulvárního plátku jménem *Fakt* z 1. července, vysvětloval falešný reverend. Nějací studenti prý Švýcara viděli 28. června v Poznani. Tvrdí, že ho poznali díky seriálu *True crimes*, který pravidelně sledují: jeden z dílů se Švýcarem zabýval. Své zjištění okamžitě upíchl na sociálních sítích a tisk tuto informaci zveřejnil.

Hra

Studentíci na tahu s pár promile v krvi, pomyslel si Servaz.

„Díky své blízkosti, snadné dostupnosti a dálniční síti je Rakousko jednou z oblíbených dovolenkových destinací obyvatel Poznaně. Po svém útěku se Hirtmann mohl snadno svézt autem s někým, kdo se vracel do země.“

„Dobře... A proč z tohoto polského článku vyvozujete, že se Hirtmann nachází zde?“ chtěl vědět Servaz.

Slova se chopilo jedno z dvojčat:

„Podle jednoho z členů naší komunity, který žije v Poznani a pravidelně létá, může přes letiště Henryka Wieniawského ráno občas projít téměř každý. Je téměř vyliďněné a nachází se tu jen velmi málo personálu. Před nástupem do letadla nikdo vaše doklady nekontroluje: stačí položit věci na pás, projít tunelem a vyvednout si je na druhé straně. Nikdo se o vás nestará. Kontrolují vaše zavazadla, ne však váš pas a letenku. Bezpečnost na tomto letišti je k smíchu. Nula. Ve finále můžete klidně nastoupit do letadla bez jakéhokoliv průkazu totožnosti, najdete-li na palubě místo.“

Sachs zobrazil mapu Evropy v pravém horním rohu obrazovky. Polsko, Německo, Nizozemsko, Belgie, Francie, Lucembursko, Švýcarsko, Rakousko.

„Jakmile člověk,“ pokračovala Louise nebo Lisa, „jednou vstoupí do tohoto gigantického uzlu propojujícího evropská letiště, může snadno přelétat z jedné země do druhé. A ještě lépe: řekněme, že letíte Lufthansou z Poznaně do Mnichova. (Servaz viděl, jak se na obrazovce pohybuje malý symbol letadla opisující křivku od západního Polska do hlavního města Bavorska.) U pasažérů přestupujících v Mnichově neprobíhá žádná další pasová kontrola

než ta, která byla provedena v Poznani: jen automatické brány, kterými projdete díky mobilu, a nasednete do dalšího letadla. *Ani sebemenší lidská kontrola.* A z Mnichova pak můžete nastoupit do jakékoliv destinace...”

Chlapec v čepici poté ukázal článek v *La Garonne*.

„Načež se objeví cestující z letu Mnichov–Toulouse z 30. června, který tvrdí, že Hirtmann seděl v letadle vedle něj. Studenti tedy Švýcara poznali v Poznani v úterý večer a cestující z linky Mnichov–Toulouse ho spatřil ve čtvrtek. Přirozeně že desítky dalších lidí tvrdily, že Švýcara tu a tam viděly od chvíle, co zdrhnul, tohle je však jediný případ, kdy máme dvě svědectví, která se shodují v čase.

„Ale ne v prostoru,“ podotkl Servaz, stále stejně skeptický.

Zajímalo ho však, proč se po zveřejnění této informace v regionálním tisku nikdo od policie nenamáhal zkontrolovat letištní kamery. Bezpochyby proto, že Švýcarův útek byl medializován téměř všude v Evropě, byly mu věnovány desítky televizních pořadů a článků a díky tomu na policejní oddělení zákonitě dorazily tuny zpráv. Spousta lidí tvrdilo, ať už upřímně, či ne, že Hirtmanna vidělo. Výsledkem byla hromada kontrol, které bylo zapotřebí provést, a nedostatek času a lidských zdrojů k jejich realizaci, zejména vezmeme-li v potaz, že policie byla zaměstnána *skutečnými* případy.

„Když jsme se o tom dozvěděli,“ pokračovalo jedno z dvojčat a zastrčilo si pramen vlasů za ucho, „požádali jsme člena komunity, který tam žije, aby se zeptal taxikářů v Toulouse. Zatím nic nezjistil. Pokračuje však v hledání. Ve městě jich je několik stovek.

„V celé oblasti Haute-Garonne jsme také napočítali téměř dva tisíce dopravních společností,“ dodala její sestra. „A to pak mohl jet klidně autobusem nebo někoho stopnout...”

Hra

Lisa a Louise: dokonce i jejich hlasy, dost hluboké na tak mladé ženy, si byly překvapivě podobné. Servaz v nich zaznamenal nepatrný přízvuk. Nevěřil vlastním uším. Pracovali jako *skuteční* policisté.

„Dobře,“ řekl a otočil se k Sachsovi. Takže jediné, co máte, jsou studenti v Polsku a nějaký svědek v letadle?“

„Ne tak nějaký,“ odpověděl Sachs.

„Vážně?“

„Toho chlapa jsme našli. A vyslechli. A hádejte...“

Servaz čekal na odpověď. Viděl, že se na obrazovce členové skupiny usmívali.

„Je to ideální svědek,“ pokračoval spisovatel. „A držte se, je to pracovník ostrahy u vchodu do místního kasina: právě on si musí všimnout zákazníků, kteří mají zákaz hazardu, nezletilých a podvodníků. Má na to oko. Můžeme mu věřit.“

„A neřekl o tom policii?“

„Tvrdí, že zavolal na policejní stanici a s někým mluvil, ale zjevně to k ničemu nevedlo.“

„Všechno jsme zkontrolovali,“ řeklo jedno z dvojčat, „jeho původ, práci. Dokonce se nám podařilo vyzpovídat jednoho z jeho zaměstnavatelů. Ten chlap je superspolehlivý. Fakt profík.“

Servazovi vstoupilo do krku. Tito lidé došli k lepším výsledkům než policie, s méně technickými prostředky, tím, že vycházeli z hypotézy, kterou policie v Toulouse očividně nepovažovala za dostatečně věrohodnou: že svědectví tohoto cestujícího bylo důvěryhodnější než desítky dalších, která obdržela.

„Nevím, jak vy, komisaři,“ řekl Sachs, „ale co se týče nás, jsme přesvědčeni, že Hirtmann není daleko. Je dokonce pravděpodobné,

BERNARD MINIER

že někde krouží kolem vás, aniž byste to věděl. Že vás pozoruje, zkoumá, špehuje: vás, vaši partnerku a vašeho syna. A přestože vás odvezli na tajné místo a drží daleko od tisku a zvědavých přihlížejících, není zas tak těžké vás vystopovat, stačí jen vyrazit za vaši partnerkou, když jí v nemocnici skončí směna.“

Servaz si pomyslel, že to byl přesně ten argument, který – marně – předkládal Lée, když odmítla změnit své zvyky a zavedená pravidla.

„A Hirtmann ví, jak se ztratit v davu. Vždy věděl, jak vklouznout do života jiných lidí, aniž by si toho všimli. Neviditelný, avšak blízký, tichý, avšak stále přítomný. Živí se jejich existencí, nasává ji, vstřebává každý detail, každý zvyk své kořisti a čeká na ideální okamžik, než udeří. Je opojen svou všemohoucností stejně jako svou anonymitou. Ale víte stejně dobře jako já: *nikdy nejedná bezdůvodně.*“

Servaz polkl. Elektrický záchvěv v zátylku. Aniž by věnoval pozornost pohledům všech zúčastněných, třel si spánky, kde mu pod kůží pulzovala žíla. Sachs z něj nespouštěl oči. Stejně jako Lisa a Louise a další tři členové Klubu nepopsatelných vyšetřovatelů.

Zvedl oči k malému okénku a díval se, jak nebe nad zasněženými vrcholky tmavne.

„Hirtmann po vás jde, komisaři,“ pokračoval Sachs, „a je mazaný. Není daleko. Je velmi blízko. Vy ho nevidíte, on však vidí vás. Čeká, až přijde jeho chvíle. Otázka zní: chvíle na co? Jaké má záměry? *Proč se vrátil?*“

KAPITOLA 5

Jatka

„JE TU JEŠTĚ DALŠÍ VĚC.“

Servaz se díval oknem na temnou oblohu, hory a šedou, bezbarvou krajinu. Přemýšlel, jak se dostane zpátky, ale to bylo teď vedlejší.

„Pokračujte,“ řekl. „Poslouchám vás.“

Sachs se otočil k obrazovce a milovníkům *true crime*. Sotva znatelně na ně kývl.

„Říkali jsme si, že od té doby, co je na svobodě, nezůstal Hirtmann zcela jistě nečinný,“ začalo jedno z dvojčat.

Louise, byla to Louise, zdálo se mu. Louise, která si na levé spodní víčko nechala vytetovat malinkou hvězdičku, jež její sestra neměla.

„Takže,“ pokračovala Lisa, „za předpokladu, že to byl skutečně on, koho viděli v Poznani a na letišti Toulouse-Blagnac, začali jsme hledat potenciální oběti v Polsku a na jihozápadě. V Mnichově neměl čas opustit letiště.“

Servazovi prolétla hlavou myšlenka: pomineme-li, že jsou obě blondýnky a že Švýcar upřednostňuje brunetky, odpovídala dvojčata věkem i profilem jeho obětem.

„Daniela Janowski, polská studentka: její tělo bylo objeveno v jejím podkrovním pokoji pár desítek metrů od baziliky v Poznani. Naposledy byla viděna noc před svou smrtí v Pacha Poznań, jednom nočním klubu v centru města poblíž náměstí Stary Rynek. Byla nalezena mrtvá ve své posteli v přestrojení nejspíš za Máří Magdalénu – což je celé jméno nedalekého kostela: Notre-Dame Věčné pomoci, svaté Máří Magdalény a svatého Stanislava – ráno 30. června. Podle jednoho z našich kontaktů v polském tisku byl studentčin pokoj od podlahy po strop téměř všude postříkán krví. Utrpěla více než sedmdesát bodných ran, včetně jedné velmi hluboké do krku v oblasti hrtanu a hlasivek, která ji připravila o hlas a schopnost křičet. Masivní krvácení vedlo k zaplavení plic. Všude v místnosti byla její arteriální krev kromě jednoho místa na stěně, na kterém krev neulpěla. Policie se domnívá, že se tam hned u zdi nacházel nějaký předmět, který stříkance zachytil: kamera nebo fotoaparát na stativu.“

„A mezi Danielinými věcmi se našlo DVD. Kdo se dnes ještě dívá na DVD? Přehrávač se samozřejmě nenašel. Došli proto k závěru, že šlo o stopu, kterou tam vrah zanechal úmyslně, protože na DVD byl film *Šmírák*.“

„*Šmírák*?“ opakoval Servaz.

„Ve francouzštině *Voyeur*,“ upřesnil Sachs. Dost šílený film, znovuobjevený později slavnými režiséry jako Scorsese a De Palma, který vypráví o mladém osamělém muži, provozovateli kina, který zabíjí ženy a natáčí si je, aby zachytil jejich poslední výraz před smrtí.“

Ano, to by přesně odpovídalo Hirtmannovu modu operandi. Jakási pseudointelektuální hra, pomyslel si.

„Je až s podivem,“ pokračovala Louise, „že si to policie nespojila s výpověďmi studentů, kteří tvrdili, že viděli Hirtmanna v ulicích starého města dva dny předtím. Zřejmě vyhodnotila toto svědectví jako nespolehlivé. Pokud však, stejně jako u svědectví cestujícího z letu Mnichov–Toulouse, připustíme jeho věrohodnost, znamenalo by to, že Hirtmann polskou studentku zabil v noci ze středy na čtvrtek, pravděpodobně poté, co se s ní seznámil v Pacha Clubu v Poznani, načež o pár hodin později klidně nastoupil do letadla.“

Servaz se zamračil. Za předpokladu, že k tomu skutečně takto došlo, jak se Hirtmannovi podařilo opustit studentčin pokoj bez jediné skvrny od krve? Měl na sobě při vraždě kombinézu? Pokud ano, kde se jí zbavil? Pravděpodobně v nedalekém odpadkovém koši. A kam šel? Do nějakého hotelu ve městě?

Na obrazovce se objevila další tvář. Mladá žena, také brunetka, s dlouhými tmavými řasami rámuječnými nádherné světlé oči, jako okna otevřená do vnitřní krajiny.

„Nadia El Madaniová, dvacet šest let, zdravotní sestra v nemocnici v Auchu. Svobodná matka. Zůstal po ní čtyřletý chlapec a sedmiletá holčička. Naposledy spatřena začátkem října, jak nakládá nákup do auta na parkovišti supermarketu. Od té doby se po ní slehla zem. Její telefon byl nalezen poblíž jejího auta.“

Třetí tvář patřila dospívající dívce na prahu dospělosti.

„Noémie Colinová, sedmnáct let, zmizela v listopadu, když se vracela ze školy v Saint-Gaudens. S přáteli se rozloučila necelých šest set metrů od domova. Uprostřed odpoledne. Poté už ji nikdo nespatriil. Prostě zmizela. Podle rodičů je její útěk vyloučen. Telefon přestal být dostupný krátce po 17:00, tedy v době, kdy byla naposledy viděna.“

Pokračoval chlapec v čepici:

„Je tu také jeden německý pár, Hilma a Niklas Eidingerovi, ona zmizela, on byl nalezen mrtvý vedle živého miminka v pronajaté chatě v údolí Lys asi deset kilometrů jižně od Bagnères-de-Luchon. Na zábradlí terasy viselo oběšené štěně.“

„Okamžik. Co to má společného s ostatními dvěma?“ divil se Servaz. Proč je řadíte mezi Hirtmannovy oběti? To se mu vůbec nepodobá.“

„Protože ta žena odpovídá jeho profilu,“ odpověděla Louise. „Atraktivní třicátnice, brunetka s dlouhými vlasy... A rovněž kvůli časovému rámci a lokalitě: byli objeveni 29. září.“

„Hirtmann nikdy neútočil na děti,“ poznamenal Servaz s pomyslením na dítě, které bylo ušetřeno. „A pokud vím, nikdy neútočil na zvířata ani na celé rodiny. Proč ten pes?“

„Aby ho zneškodnil... Možná se bál, že začne vyvádět... Vyláká štěně ven, uškrtní ho provazem, vejde dovnitř, aby znásilnil tu ženu, a překvapí ho manžel.“

Zavrtěl hlavou:

„Ne, to nesedí. Hirtmann je chladný, metodický. Důkladně své kořisti studuje kromě těch, na které náhodně narazí za okolností, kdy jsou zranitelné. Na silnici například, v době, kdy dívky ještě stopovaly. V takovém případě by se mohl chovat jako oportunistický predátor. Určitě by ale neriskoval, že ho manžel přistihne. A do té chaty by nešel, aniž by měl v hlavě plán.“

„Něco mohlo ten jeho plán zhatit,“ trvala na svém Louise, zjevně naštvaná jeho námitkami.

Její sestra smířlivě přikývla. Servaz uhodl, že z dvojčat byla Louise tou „dominantní“.

Hra

Počítal: tři potenciální oběti a jedna vražda v rozmezí tří měsíců. Plus další v Poznani. Přemýšlel, odkud začít a jestli vůbec začít. Těmi dvěma mladými ženami, které zmizely v říjnu a listopadu, nebo párem z chaty? Uvažoval. Bez ohledu na to, jak dobří byli, a bez ohledu na to, jak pozoruhodná byla jejich práce, měl informaci, kterou oni neměli.

Klíčovou informaci. Která vše měnila. A o kterou neměl v úmyslu se s nimi dělit.

Uvědomil si, že Sachs dosáhl svého: *chytil se.*

Spolkl to i s návnadou. Ale stále ještě měl na spisovatele pífku kvůli Lée.

„No,“ řekl Sachs a sepnul ruce, „už je pozdě, pro dnešek toho necháme, pokud vám to nebude vadit. Všem děkuji.“

Odstrčil křeslo, vstal a šel ke dveřím pracovny. Sešel dolů do obývacího pokoje a přistoupil k oknu. Venku začalo znovu sněžit.

„Počasí se moc nelepší. Silnice může být nebezpečná, když sněží. Podle předpovědi by bouřka měla skončit za několik hodin. Můžete tu přespat, jestli chcete. Pro přátele mám vždy připravenou postel.“

„Jedu domů,“ řekl Servaz. „A my nejsme přátelé, Sachsi.“

„Jak chcete.“

Uvědomil si, že si ani nesvlékl kabát a že se potí.

„Vyhrál jste, Sachsi,“ řekl. „Začnu vyšetřovat. Nebo alespoň zjišťovat informace. Ale nepočítejte s tím, že budu součástí té vaší skupiny. Lidé jako ta vaše parta amatérských detektivů nadělají tolik škody, kolik nabídnou řešení. Jakmile se nějaký případ dostane na veřejnost, spěchají na místo činu, znečistí ho, kontaminují

a šlapou po důkazech. Obviňují bez důkazů, šíří fámy a plýtvají časem policie.“

Sachs se usmál. Vychytralým kočičím úsměvem.

„To je naše prokletí. Policie nás nebere vážně; vidí nás jen jako bandu šilenců s nosem přilepeným k počítači. Uvidíme, kdo najde Hirtmanna první, komisaři...“

„Vím, na co myslíte: na úspěch knihy, kterou o tom napíšete. Ale tyhle příběhy nejsou jen příběhy, Sachsi: víte lépe než kdokoli jiný, že za nimi stojí skuteční lidé. V poslední době se už několikrát ukázalo, že veřejnost, živená tolika fíkcemi v seriálech, filmech a knihách, čím dál víc věří nejrůznějším báchorkám a konspiračním teoriím, a to i v reálném životě.“

Když mířil ke dveřím, přerušil ho Sachsův hlas:

„Komisaři, je tu něco, co jsem skupině neřekl, ale co byste měl vědět.“

Servaz se otočil. Sachs k němu se znepokojeným výrazem přistoupil.

„Jsem si téměř jistý, že Hirtmann je součástí naší komunity amatérských vyšetřovatelů,“ prohlásil spisovatel, „a že sleduje každý krok vyšetřování a schovává se za falešný profil. Začínám si říkat, jestli nestopuje spíš on nás než my jeho. Proto jsem vytvořil tuto soukromou skupinu. Věřte mi: *je tam, ve stínu*. Neviditelný, pozoruje nás, sleduje každý náš pohyb. A předvídá ty další.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

Spisovatelův pohled přes brýle zajiskřil.

„Nemáte nikdy žádnou intuici, komisaři? Jsem si jistý, že ano. Mají ji všichni vyšetřovatelé. Něco, co vám říká: Jsem na správné cestě. Něco jako... *šestý smysl*, promiňte to klišé.“

Hra

Servaz pohlédł Sachsovi přímo do očí.

Věděl přesně, o čem spisovatel mluví. Ach ano! Protože právě teď ho měl, ten pověstný šestý smysl.

KAPITOLA 6

Pohádky o dešti a měsíci

VYPNUL MOTOR, DÍVAL SE, jak z oken a arkýře probleskují světla a dopadají na žluté obdélníky na příjezdové cestě. Sníh zmižel s posledním deštěm. Po noční obloze pluly mraky a chvílemi zakrývaly měsíc. Měl pocit, jako by se díval na slaměný nebo dřevěný domek *Tří prasátek*: stačilo, aby na něj vlk fouknul, a odletěl by.

Když se přes čelní sklo podíval na budovu, pomyslel si, že pokud jde o zklamání, život nikdy nezklame. Člověk si mohl být jist, že se vždy dostaví. Život jako neměnná záruka zklamání a rozčarování: byli jsme zklamáni našimi blízkými, našimi přáteli, našimi kolegy. A především sami sebou, svým vlastním chováním, svými ambicemi, které jsme nechali pohřbít, sliby, které jsme si dali a nedodrželi, tím, jak jsme zklamali ostatní, jak polykáme urážky, lžeme sami sobě. Byla to sázka na jistotu, že až přijde čas, smrt samotná bude zklamáním.

Šel dolů. Temná noc. Příjezdová cesta byla osvětlená na straně u domu, mezi stromy, a na straně směrem k silnici byla ponořená do tmy. Zimní vítr zasyčel; s každým poryvem bylo slyšet sténání lesa.

Červené oko ve tmě, tamhle.

Cigareta.

Hra

Jeden ze dvou strážných si právě jednu zapálil. Navzdory chladu se chystali střídat se celou noc. A ve dne taky. Čtyři týmy. Říkal si, že v této tmě a za takového větru se mohl k domu kdokoli přiblížit, aniž by si toho všimli. Čistá zastrašovací taktika. Koho však hodlali tímto omezeným opatřením odradit? Nedokázal si znovu nevzpomenout na ten červnový den, kdy mu zavolał styčný důstojník Europolu, aby mu oznámil, že Hirtmann utekl z vězení. A na strach, který pocítil o pár hodin později, když zazvonil zvonek.

Zvedl ruku, aby pozdravil strážné, a vstoupil do domu. Bylo úterý 13. prosince a bylo skoro 22:00.

V obýváku ani sebemenší pohyb. Lea šla zřejmě už spát. Určitě by ale nenechala dveře odemčené, ani s hlídkou před domem. Pak zahlédl její žlutohnědé vlasy rozhozené přes opěradlo křesla u krbu, zachycující poslední záři ohně.

„Tak jo, fajn, jsi zpátky v akci?“

Tón hlasu byl neutrální, ale hlas vzdálený. Cítil, jak se mu do žil vrací vztek. Vzpomněl si na to, co řekl Sachs.

„Je dost pozdě,“ řekl. „Nespíš?“

Zvedla se a její postava se odlepila od křesla. Když se otočila, její zelené oči odrážely záři uhlíků, ale nebyl to jen oheň, který jim dodal lesk.

„Odpověz mi, Martine.“

Neodpověděl.

„Zatím se bez tebe obešli, ne?“ dodala.

„Věci se změnily,“ řekl nakonec.

„A co se změnilo?“

„Hirtmann.“

BERNARD MINIER

V místnosti zavládlo hrobové ticho, které se rozhodl přerušit jako první.

„Možná se vrátil...“

Viděl, jak ztuhla. Nebála se o sebe ani o něj. Ale o Gustava. Poté, co unesl Marianne, přiměl ji porodit a následně ji držel v zajetí, vychoval Švýcar Gustava jako svého vlastního syna, než ho nakonec svěřil Servazovi, jeho skutečnému otci. Možná se vrátil, aby si ho vzal zpět. Léa k němu přistupovala jako k vlastnímu, a tak ho také vychovala – *než je oba opustila kvůli Africe*.

„Vrátil?“ zeptala se.

Slyšel v jejím hlase obavy.

„Sem. Do kraje.“

Musel se nutit vyslovit každé slovo. Nebylo to snadné. *Ne s tím, co věděl*.

„Hirtmann je zpátky,“ prohlásil.

„Jak to víš?“

Udělal neurčité gesto.

„Lidé, někteří... *amatérští vyšetřovatelé* mi poskytli důkazy o jeho návratu.

Svraštila obočí.

„Co...? A i kdyby ano, proč bys ho měl pronásledovat zrovna ty? To ti nestačila smrt...?“

Neřekla jeho jméno. Ale v duchu jí vyčítal, že k tomu měla blízko. *Vincenta do toho netahej*, pomyslel si.

„Možná má co do činění s několika nedávnými zmizeními. Mladých žen...“

Ušklíbla se s výrazem pochopení a zároveň odmítnutím vyslyšet jeho argumenty.

Hra

„Martine, od té doby, co jsem zpátky, prožili jsme spolu všichni tři krásné chvíle, ne snad? Tohle nechci ztratit... Všechno to, co se nám podařilo... dát znovu dohromady...“

Dát znovu dohromady? pomyslel si. Myslel na Léu ležící na něm v jejich ložnici, v jejich *manželské* posteli, na její prsa tisknoucí se k jeho hrudi, na její jazyk, její ruce... Myslel na Léinu tvrdou pánev narážející na jeho, na její sténání, na její zuřivé, panovačné pohyby, které si říkaly o to, aby ji přivedl k orgasmu. Což také dělal. Tím téměř bolestivým způsobem těsně předtím, než zasténala, jako by plakala. A přemýšlel, jestli byl ten druhý také schopen přivodit jí *přesně* stejné křeče, stejný trans – nebo jestli byla v jeho náručí jiná.

„Dovol, abych ti připomněl, že to tys odjela do Afriky,“ odpověděl ostřejším tónem, než zamýšlel.

„Takže opravdová pomsta, co?“ zasyčela. „Mstíš se za to, co jsem ti udělala?“

A za to, co mi stále děláš.

„Mám strach, Martine. Z toho, co se může stát.“

„Tentokrát nehodlám nic riskovat.“

„Nemluvím o tomhle, mluvím o myšlenkách, o kterých jsi mi říkal, o tvých nočních můrách, tvých depresích... O těch dnech, kdy jsi vypadal jako chodící mrtvola. Pamatuješ si, co říkal psychiatri?“

„Posttraumatický syndrom.“

„A ty myslíš, že už jsi z toho venku?“

Pokoušel se vybavit si něco, co četl: koncept opačný PTSD. Říkalo se tomu „posttraumatický růst“. Jak jednotlivci, kteří se stali oběťmi traumatických událostí, dokázali překonat sami sebe.

Ingenium mala saepe movent, podle Ovidia: „Duch je často probuzen neštěstím.“ Pouze těžkosti a dramata vytvářejí charakter, starověcí lidé to věděli, avšak tato moudrost upadla v zapomnění. Dnes vás nejrůznější časopisy a televizní vysílání neustále povzbuzují, abyste hledali štěstí, pohodu a duševní klid – a unikali trápením a těžkostem.

„Jestli jsem z toho venku?“ řekl. „To netuším... Nemám však na výběr.“

„Tohle už jsi říkal. Vždycky máme na výběr.“

„Jako třeba jet, či nejet do Afriky?“

Cítil, jak ji jeho útočná slova zasáhla. To bylo zákeřné, budiž. Ale řekla si o to sama.

„Jdi do prdele, Martine! Jsem doma, to je vše, na čem záleží.“

Zdalo se, že se noří sama do sebe, pohled upřený do svého nitra, pak se na něj zadívala.

„Musím s tebou mluvit o jiné věci.“

Napjal se. Tón jejího hlasu byl vážný. Chtěla se přiznat? Nastal okamžik pravdy?

„Gustav,“ začala.

Jako by mu ledová ruka zkroutila žaludek.

„Co je s Gustavem?“

„Zjistila jsem, že si na telefonu vytvořil bez našeho vědomí účet na snapchatu. Není jediný: i když jsou sociální sítě dětem do třinácti let zakázány, je jich na snapchatu a také tiktoku spousta, vidím je denně v nemocnici. A to není to nejhorší: vyhrožují mi. Ostatní děti. Dostává nenávistné zprávy, a dokonce i výhrůžky smrtí.“

„Cože?“

Hra

Pooděšla ke stolku a vrátila se s Gustavovým mobilem. Zapnu-la ho a podala mu ho.

„Dnes ráno jsem ho našla v jeho pokoji plakat a po chvílce opatrného domlouvání mi ukázal tohle.“

Pohlédl na telefonní display:

CHCÝPNEŠ A TVOJY RODIČE TAKI
NIKDO NECHCE ABISTE SE SEM VRÁTILY
VŠEECHNY VAS ZABYJEME

„Víš se, kdo to posílá?“ zeptal se.

„Ne, schovávají se za pseudonymy.“

„Dej mi ten telefon,“ řekl, „nechám ho pořádně projet.“

Sachs... Léa a její milenec... Hirtmann... Pohřešované ženy... Muž zavražděný v chatě... *A teď tohle...*

Náhle uslyšel hudbu, tu, kterou filozof a muzikolog Theodor Adorno nazval „všechno je zlé, co zle končí“: Gustav Mahler, finále *Symfonie č. 6*. Hudba prohry.

Začínalo to nanovo.

KAPITOLA 7

Domeček pro panenky

O SMRTI TOHO BOGDAN CZUBEK věděl hodně.

O truchlení, žalu blízkých, profesionalitě – nebo naopak – policajtů, o více či méně domnělém cynismu zaměstnanců pohřebních ústavů. Ve svých osmatřiceti letech byl zakladatelem a šéfem PMC, Post Mortem Cleaning, společnosti, která se specializovala na úklid po úmrtí a zaměstnávala tři osoby, včetně jeho samotného (pojmenoval ji tak, protože podle něj zněly anglické názvy lépe).

Jinými slovy, on a jeho dva zaměstnanci nastoupili do služby vždy pár hodin poté, co bylo tělo odvezeno, ať už se jednalo o násilný čin, sebevraždu, či přirozenou smrt, kdy už se mrtvola – většinou osamocený a všemi zapomenutý jedinec – stihla začít rozkládat.

Bogdan si toto odvětví nevybral jako poslání (nikdo necítí smrt jako poslání kromě pár mladých lidí, jejichž romantické okouzlení skolem jde ruku v ruce s vyhlídkou na smrt dostatečně vzdálenou, aby zůstala abstraktní), ale z důvodů čistě ambiciózních a praktických. Když přijel v osmnácti letech do Francie, měl na výběr mezi nelegální prací ve stavebnictví za mizerný plat a skutečným

platem na výplatní pásce v pohřebnictví. Měl dobré a příjemné vystupování, ve škole se naučil francouzsky, věděl, jak projevit takt i soucit zároveň, a tak se stal záhy šéfovým oblíbencem. Ten ho zavedl do tajů tohoto řemesla a při té příležitosti ho seznámil se svou dcerou, se kterou se Bogdan oženil, aby se s ní po dvou letech rozvedl, když zjistil, že ho už o svatební noci podvedla a ve-sele v této činnosti pokračuje.

Bogdan byl ambiciózní. V jedné chvíli uvažoval o založení vlastního podnikání v oblasti pohřebnictví, konkurence však byla nelítostná a toto odvětví – i když bylo jisté, že nikdy nebude mít nedostatek zákazníků – bylo téměř nasyceno. Bogdan byl také inteligentní a všímavý. Záhy mu došlo, že se jiný sektor spojený se smrtí potýká s vážným nedostatkem pracovní síly: na rozdíl od anglosaských zemí bylo ve Francii na poli úklidu post mortem jen velmi málo hráčů.

Okamžitě pochopil, jaké výhody mu může taková situace přinést, absolvoval kurz v mikrobiologii a chemii (při takové práci přišel člověk do styku se všemožnými patogenními látkami a manipuloval s velkým množstvím chemických produktů) a prošel také školením, jak nakládat s IZO, infekčním zdravotnickým odpadem, který podléhal přísně regulovaným postupům. Pak obešel banky, které na jeho projekt reagovaly s chladem dvoudenní mrtvoly. Pouze Sdružení za právo na ekonomickou iniciativu mu poskytlo půjčku, která mu umožnila získat první potřebné vybavení. Bývalý tchán, který o nevěrách své dcery věděl, se na něj ani v nejmenším nezlobil a také se finančně zapojil, a to v roli společníka. Nábor a školení dalších zaměstnanců také nebyly žádnou procházkou růžovým sadem. Kromě toho, že pro většinu mladých lidí této země

byla zmíněná práce příliš namáhavá, byl tu také psychologický a emocionální aspekt a kandidáti se zrovna nehrnuli. Bogdan tedy od samého počátku uvažoval o využití zahraničních pracovníků, kteří byli spolehliví a ochotní pracovat za méně peněz – a navíc věděl, kde je najít: v zemi, ze které pocházel, v Polsku.

Za pouhých pár let se Bogdanova společnost stala jednou z nejúspěšnějších v oboru s obratem téměř půl milionu eur ročně. Toho rána byla PMC povolána soudním tribunálem v Saint-Gaudens v departementu Haute-Garonne, aby vyčistila místo po sebevraždě v jednom domě v Saint-Martin-de-Comminges. Bylo mu řečeno, že oběť žila sama a že to byl novinář. Pak mu dali jméno spolu s adresou a některými okolnostmi smrti: chlápek se oběsil na trámu v obývacím pokoji a jako u všech oběšenců i jeho tělo uvolnilo určité množství toho, čemu se eufemisticky říkalo *biologické tekutiny*. Když Bogdan zaslechl jméno oběšeného, zareagoval, ale nekomentoval to.

Když to ráno spolu se svými dvěma zaměstnanci dorazili s firmní dodávkou na místo, utápěl se dům a okolí v husté mlze. Připadali si v celém širém okolí úplně sami, brodili se neprodyšnou kaší, ponoření do světa bez kontur, jako by přistáli na planetě osídlené rozmazanými přízraky.

Poté, co se prodrali vlhkými mraky k domu, pustili se všichni tři muži do práce. Vytáhli z vozidla kartáče, košťata, kbelíky, rozprašovače, fluorescenční testy k analýze bakterií v okolním vzduchu a nádoby na infekční materiál a kontaminované předměty. Potom si oblékli své zmačkané plastové, o tři čísla větší obleky, vysoké boty, rukavice, masky a ochranné brýle, díky nimž vypadali jako kosmonauti, a odemkli dveře.

Hra

Bogdan se raději před vstupem dovnitř zhluboka nadechl vlhkého vzduchu. Ne kvůli odpornému zápachu, který je jistě uvnitř čekal, ale kvůli Diogenovu syndromu.

Na jeho vkus osamocení lidí, jejichž pozemskou stopu měli za úkol vymazat, až příliš často před odchodem z tohoto světa propadali nezdravému nutkavému hromadění věcí, což se označovalo paradoxně hezkým termínem syllogomanie. Realita zdaleka tak pěkná nebyla. Nebál se ničeho víc než toho, že najdou dům plný igelitových pytlů s odpadky a dalších nechutných suvenýrů, které budou muset nejen odnést, ale i dekontaminovat.

Práce navíc, bez které by se milerád obešel.

Tady je však nic takového nečekalo, jak s úlevou zaznamenal.

Novinářův dům byl překvapivě holý a čistý, téměř bez nábytku, kromě nejnutnějších věcí. Bogdan si velmi rychle všiml tmavé skvrny na podlaze, přímo pod místem, kde se muž oběsil. Svraštil obočí: měla by být mnohem větší.

O dvě hodiny později, když ošetřovali stěny a podlahu obývacího pokoje protiplísňovým, virucidním a baktericidním přípravkem, se Bogdan obrátil ke svým dvěma zaměstnancům.

„Podívám se, jestli ještě nějaká další místa nepotřebují vyčistit,“ řekl.

Michal a Wojciech na něj překvapeně pohlédli přes ochranné brýle a pak se podívali na sebe, stejně nechápavě. Další místa k úklidu? Co to má znamenat? Od kdy se odchylujeme od původně definovaného perimetru?

Jenže Bogdan už zmizel.

Pokračovali tedy ve sprejování, dokud se o dobrých pět minut později nevrátil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Hra**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.